

[Aksel Larsen.]

at folk animeres til at købe også på tidspunkter, hvor de ikke har pengene til rådighed, derved at man kan købe varige og dyre forbrugsgoder på afbetaling, og så er renter og omkostninger fradragsberettigede på selvangivelsen, hvilket igen bevirker, at man får en skattelettelse. Det er andre mennesker, som ikke har benyttet denne metode, der så må betale en del af éns renter. Her kunne regeringen passende sætte ind, hvis den ville gøre noget, men det har den ikke hidtil været villig til.

Statsministeren siger, at alle grupper i samfundet må vise tilbageholdenhed. Jeg tror, statsministeren skulle holde den tale andre steder end her og med adskilligt mere konkret adresse og ikke sådan, at man opfatter det, som om det fortrinsvis er arbejderne, der skal vise tilbageholdenhed.

Her står jeg med Politiken for lørdag den 24. januar 1970: „Storbank vil købe storbank“. Det er Landmandsbanken, der vil købe Haandværkerbanken. Haandværkerbankens aktier noteredes ultimo december til 230. Nu noteres de til 270. Hvorfor? Fordi Landmandsbanken har tilbudt at købe Haandværkerbanken, overtage aktierne og honorere dem til kurs 485, mere end det dobbelte af, hvad de var i slutningen af december. Landmandsbankens aktier står i 170. Prøv at regne det ud og gang det sammen og divider det med 100, så bliver resultatet, at Landmandsbanken i virkeligheden byder omtrent 800 i kurs for Haandværkerbankens aktier, der i december noteredes til 230. Det ser ud til, at der er råd til det. Det ser ud til, at det er en god forretning at drive banker. Jeg ved godt, at Landmandsbanken også gør det for at skaffe sig et større bankmæssigt monopol, og derfor er Haandværkerbankens repræsentantskab blevet betænkelig, men alligevel. Dette illustrerer, hvad der foregår, hvilke muligheder bankerne har.

Der har været talt om rentemarginalen, og dér får vi af hr. Niels Helveg Petersen at vide, at der findes jo en renteaftale, og den er konfirmeret af Nationalbanken. Ja, jeg beder om, at man husker på de lovforslag, vi har fremsat bl. a. om Nationalbanken og om bankvirksomhed. Dér vil man se, at hvis de blev vedtaget, og hvis man handlede i lovforslagenes ånd, ville samfundet få

langt mere indseende med bankernes udlånspolitik og med bankernes rentepolitik. Men i øvrigt, jeg har lidt svært ved at forstå visdommen i at forlange, at en del af rentemarginalen af bankernes avancé skal gå ind i en statsfond og at det skulle klare nogle problemer. Jeg har den opfattelse, at rentemarginalen er for stor, at udlånsrenten er for høj, men så synes jeg, man skal sørge for, den bliver sat ned, og jeg efterlyser, som jeg har gjort før: hvor er monopoltilsynet henne? Bankernes rentemarginal er dog udtryk for en avance. Bankerne handler med penge og har avance på pengehandel, og jeg skulle tro, at den rentemarginal, vi har, er alt for høj, og at der burde gribes ind. Hvis monopoltilsynet ikke har beføjelser til det, beder jeg regeringen om at finde ud af, hvordan det så skal gøres, eller hvordan man skal give monopoltilsynet disse beføjelser. Naturligvis, det er klart, at hvis man vedtog vore forslag om Nationalbanken og om bankvirksomhed, kunne der gribes ind, så ville naturligvis udlånsrenten falde, og så ville erhvervslivet få gunstigere vilkår, og det kunne også komme til at virke på priserne, og det ville være fordelagtigt. Men det er i hvert fald, hvad der kan gøres på det område.

Jeg har bare nævnt dette også for at sige til statsministeren, så han forstår det, at det er meget godt med de almindelige tale-måder om, at alle skal vise tilbageholdenhed, men arbejderne ville gerne se visse andre vise tilbageholdenhed, og det har man ikke mærket noget til hidtil.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at komme ind på en artikel, hr. Thorkil Kristensen har skrevet i Politiken i dag, hvor han beskæftiger sig med det, som skal foregå i folketinget. Jeg er nødt til at sige et par ord om hans sammenligning af begivenhederne i Danmark med begivenhederne i Frankrig i 1968 og hans påstand om, at der er betydelige lighedspunkter dels mellem begivenhederne, dels mellem partiernes optræden. Dér tager hr. Thorkil Kristensen fuldkommen fejl.

Det, der skete i Frankrig, var, at der var en voldsom bevægelse på grund af utilfredshed, uro og mistillid, og de, der aktionerede, både studenter og arbejdere, aktionerede ganske tydeligt, fordi de ønskede strukturændringer i samfundet. Det, der